

Andere boeken van Eline Vantilt bij Clavis

Vorbij de sterren

Hoe Cas toevallig geestenjager werd

Eline Vantilt

Dreiging uit het duister

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: vriendschap, heeal, sciencefiction, fantasy

NUR 283, 284

ISBN 978 90 448 5004 8

D/2023/4124/157

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Lizzie zette haar schouder tegen de deur. Het gelach van haar klasgenoten vloeide de gang op. Nieuwsgierige leerlingen die op weg waren naar hun volgende les, fluisterden en wezen. Lizzie boog het hoofd en rende over de eerste verdieping.

Op de brede, overvolle trap kreeg ze een elleboog in haar zij. Ze greep de reling en kon zich nog net recht houden. Gegniffel en gefluister, maar Lizzie keek niet om. Met gloeiende wangen liep ze de trap af en glipte ze door de achterdeur.

Dichte mist sluierde de academie en het bijbehorende terrein. Ze kon maar een paar meter voor zich zien, maar dat hield haar niet tegen. Het vertraagde haar zelfs niet. Ze kon haar weg naar het bos met haar ogen dicht vinden. Net voorbij de serres keek ze op. Grijze wolken pakten zich samen.

Ik hoop dat het hard regent, dacht ze. Dan spoelt dit blauwe spul van mij af.

Het plakkerig goedje zat op haar handen, haar trui, haar broek en zelfs een beetje op haar laarzen. Haar beker was dan ook ontploft en had haar, haar labopartner en de helft van de klas besmeurd met een blauw, stinkend goedje.

Haar labopartner en de andere getroffen en hadden haar zierend aangekeken, terwijl de andere helft van de klas haar had

uitgelachen. Rehan had het hardst van allemaal gelachen. Hij was de slimste jongen van haar klas en lachte haar vaak uit, vooral als ze sprak. Kennelijk was haar 'Aards accent' erg grappig. Haar wangen brandden harder dan ooit toen ze terugdacht aan hoe hij haar de vorige dag had geïmiteerd. Hij had haar verschrikkelijk laten klinken.

Niet aan hem denken. Niet stilstaan.

Zodra ze zich tussen de bomen begaf, kon ze makkelijker ademen, maar ze kon zich nog niet ontspannen en vergeten wat er net was gebeurd. Daarvoor moest ze naar haar favoriete plekje in het bos. Gelukkig was dat niet ver meer. Ze hield links aan en rende dieper het bos in totdat ze bij een open plek kwam waar de bomen sneeuwwitte stammen en goudgele bladeren hadden.

Elke keer dat ze ze zag, stond ze versteld van de natuur op Sanu en was ze blij dat ze niet naar Aarde was teruggekeerd. Elke keer, tot nu. Voor het eerst twijfelde Lizzie of ze er wel goed aan had gedaan om op deze planeet te blijven. Zou ze zich hier ooit echt thuis voelen? Zouden haar klasgenoten haar ooit aanvaarden?

Eén ding was zeker: ze zouden haar nooit leuk vinden als ze proefjes bleef verpesten, waardoor iedereen volhing met blauwe brij. Ze ijsbeerde over de lengte van de open plek en vroeg zich af wat ze kon doen om het goed te maken. En ze móést iets doen, want in de voorbije twee maanden had ze nog geen enkele vriend gemaakt.

Ze had Daaf, Rover, Mathis en Revi natuurlijk, maar Daaf en Rover waren twee jaar ouder dan zij. Mathis en Revi zaten dan weer in de gevorderde klassen van haar jaar, terwijl zij in de beginnersklassen zat. Ze moest dus andere vrienden maken, maar hoe? Wat kon ze doen? Wat zouden haar klasgenoten leuk vinden?

Er kwam geen enkel idee in haar op. Haar hoofd was leeg. Ge-frustreerd gooide ze haar armen in de lucht en ging ze met een plof op de bosgrond zitten. Ze zou er later nog eens over nadenken. Eerst wilde ze genieten van haar vrije uur, of wat daar nog van overbleef.

Het liefst zou ze wat tijd willen doorbrengen met haar vrienden, maar die zaten nog allemaal vast in de les. Ze kon ook niet met haar vader praten, want zolang hij 'huisarrest' had, mocht ze maar één keer per week met hem bellen. Het huisarrest was zijn straf omdat hij de kwaadaardige Mardok had geholpen bij het maken van zijn splitsmachine, ook al had hij dat alleen maar gedaan om haar te beschermen. Lizzie vond zijn straf dan ook belachelijk, maar daar kon ze niets aan veranderen. (Ze had het meer dan eens geprobeerd.)

Gelukkig was er iemand op wie ze altijd kon rekenen.

Lizzie sloeg haar handen om haar mond, alsof ze op het punt stond om te roepen, maar er kwamen geen woorden uit haar keel. Ze gromde en slaakte vervolgens twee korte hoge kreten. Lizzies lokroep werd van ergens diep in het bos beantwoord.

Ze glimlachte en herhaalde haar roep, totdat Koda de open plek op rende.

'Hey, Koda.'

Koda was een vrouwelijke catali. Catali's leken een beetje op wolven van op Aarde, maar ze hadden vier gebogen hoorns op hun kop. Ze hadden ook een langere staart en een plattere neus dan wolven. De vacht van een catali was zacht aan de poten en de buik, maar ruw op de rug. Koda's pels was lichtbruin; de kleur van koffie met een scheutje melk erin.

Koda duwde haar natte neus tegen Lizzies wang.

‘Ik ben ook blij om jou te zien,’ zei Lizzie.

Koda was geen mysteria – de meest zeldzame dieren op Sanu – maar ze was ook geen gewoon dier, zoals een hond op Aarde. Daaf had haar gezegd dat ze weg moest blijven van Koda omdat catali’s gevaarlijk kunnen zijn, maar daar luisterde ze niet naar.

‘Jij vindt mij wel leuk, hè?’

De catali ging naast Lizzie liggen en legde haar hoofd op haar benen.

Lizzie glimlachte. ‘Dat dacht ik al.’ Ze leunde met haar hoofd tegen de boomstam en aaide Koda langzaam over de achterkant van haar kop. Het dier ronkte goedkeurend. Na een tijdje sloot Lizzie haar ogen terwijl ze verder bleef aaien.

KRAK!

Lizzie schoot wakker. Koda sprong op, boog door haar voorste poten en gromde, klaar om Lizzie te beschermen tegen wie of wat dan ook. Haar ogen waren gefocust op een gedaante, die zich verschool in de mist.

‘Wie is daar?’ vroeg Lizzie in het Sanees.

‘Meester Sherman,’ zei de gedaante.

Meester Sherman? dacht Lizzie. Wat doet die hier?

Hij was haar meester biologie en, toegegeven, een beetje een vreemde man. Zijn lichaam had de vorm van een gloeilamp die op zijn kop stond: een klein hoofd, een opmerkelijk korte nek, een bol midden, en twee dikke benen die met elkaar vergroeid leken te zijn. Het vreemdste aan hem was dat hij in zichzelf praatte en het grootste deel van de dag in zijn kantoor doorbracht. Hij kwam enkel naar buiten om les te geven en om te eten.

‘Mag ik dichterbij komen?’ vroeg hij.

Wat een rare vraag, dacht Lizzie. Waarom zou hij dat niet mogen?

Lizzie beseftte pas waarom hij aarzelde toen meester Sherman naar Koda wees. Die hield zich nog steeds laag bij de grond en gromde naar hem, alsof hij een bedreiging was die haar pijn zou kunnen doen.

‘Rustig, Koda. Hij is een vriend.’ Koda jankte in protest. Lizzie krabde haar tussen haar oren, waarop de catali zich gewonnen gaf en weer op de grond ging liggen. ‘Kom maar, hoor. Ze doet niets,’ zei ze tegen meester Sherman.

‘Indrukwekkend,’ zei hij toen uit de mist tevoorschijn stapte. ‘Ik heb al veel over jouw talenten gehoord, maar, ik zal eerlijk zijn, ik dacht dat de meesten overdreven.’ Hij keek naar Koda en glimlachte. ‘Nu weet ik dat ze dat niet deden.’

‘Eh ... dank u.’

Ze vroeg zich af wie die personen waren die het over haar talenten hadden. Duidelijk niet haar klasgenoten, want die geloofden niet dat ze ook maar enig talent had. Voor hen was ze gewoon dat rare meisje dat van Aarde kwam.

‘Je vraagt je waarschijnlijk af wat ik hier doe,’ zei meester Sherman.

Lizzie knikte. Toen meester Sherman dichterbij kwam, merkte ze dat de zoom van zijn zandkleurige mantel – het standaarduniform voor meesters van Lugonia – besmeurd was met modder. Zijn elegante, bleke schoenen waren er nog erger aan toe. Meester Sherman was niet voorbereid geweest op een wandeling in het bos.

‘Ik was in mijn kantoor toen ik een ontploffing hoorde.’

Lizzie aaide Koda en ontweek meester Shermans blik. 'Dat was ik.'

'Ik hoorde iemand door de gang rennen. Ik wist niet dat jij het was, totdat ik even later bij mijn raam ging staan en jou naar het bos zag rennen; het bos waar leerlingen niet mogen komen zonder begeleiding van een meester of opzichter.'

Nee, ze mocht daar niet zijn, maar tot dan toe had niemand haar ooit betraapt.

'Heb ik ... problemen?' vroeg ze in gebroken Sanees.

Meester Sherman lachte. Het was een verrassend hoog geluid. 'Nee, helemaal niet. Wat mij betreft heb ik je hier niet gezien.'

Lizzie vond hem steeds leuker. 'Bedankt, meester.'

'O, zeg maar niks hoor.' Hij zakte door zijn knieën, zodat ze op gelijk hoogte waren. Zijn linkeroog was kleiner en dikker dan zijn rechteroog. De huid was verkleurd net onder zijn grijze wenkbrauw. Het leek wel alsof iemand hem had geslagen, wat absoluut absurd was. Waarom zou iemand die onschuldige, rare meester Sherman slaan?

'Gaat het wel met je, Lizzie?' vroeg hij.

'Alles gaat perfect,' zei ze, een standaardzinnetje in het Sanees.

'Weet je het zeker?'

Nee, alles ging niet goed, maar ze wilde meester Sherman niet lastigvallen met haar problemen. Hij kon haar niet helpen. Ze moest zelf een manier vinden om vrienden te maken op school. 'Ja.'

Meester Sherman leek niet overtuigd, maar toch knikte hij. Hij ging staan. 'Eerste verdieping. Vierde deur. Dat is waar mijn kantoor is. Voor als je ooit wil praten.'

Hij schuifelde weg en Lizzie was opnieuw alleen met Koda,

die zich weer naast haar nestelde. Lizzie zou niet naar zijn kantoor gaan, maar ze vond het fijn dat hij het had aangeboden. Ze was blij dat er iemand aan haar kant stond, ook al was het die vreemde meester Sherman.

'Misschien is het hier toch niet zo slecht,' zei ze tegen Koda.